

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. MST-106-00563

Den 21. december 2009

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har i brev af 8. december 2009 stillet følgende spørgsmål nr. 195 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Steen Gade (SF).

Spørgsmål nr. 195 (alm. del)

Ministeren bedes oplyse, hvem der skal bære en eventuel erstatning, i fald der udstedes miljøgodkendelser på denne baggrund, og disse senere må tilbagekaldes af hensyn til opfyldelse af Vandrammedirektivet - ministeriet, kommunen eller det miljøgodkendte husdyrbrug?

Svar

Der er ikke hjemmel i husdyrgodkendelsesloven til at yde erstatning i forbindelse med en miljøgodkendelse af et husdyrbrug. Krav stillet i miljøgodkendelser af husdyrbrug og revurderinger heraf sker således erstatningsfrit. Det udelukker ikke, at der på andet retsgrundlag kan gribes ind overfor godkendte husdyrbrug i retsbeskyttelsesperioden.

For husdyrbrug mellem 75 og 250 DE gælder den 8-årige retsbeskyttelsesperiode ubetinget. Vilkår i en miljøgodkendelse kan ikke ændres i den 8-årige periode, heller ikke selv om der fremkommer nye oplysninger. For husdyrbrug over 250 DE gælder meget begrænsede muligheder for erstatningsfrit at stille nye vilkår i den 8-årige retsbeskyttelsesperiode.

Ved revurdering af miljøgodkendelser af husdyrbrug efter 8 år skal revurderingerne ske efter de regler, der gælder på tidspunktet for revurderingen. Når vand- og Natura 2000-planerne efter miljømålsloven foreligger, vil de 8-årige revurderinger af miljøgodkendelserne således skulle gives på baggrund af disse planer. Nye miljøgodkendelser skal også gives på baggrund af vand- og Natura 2000-planerne efter miljømålsloven, når disse planer foreligger.

I vandforsyningsloven er der hjemmel til at yde erstatning til ejeren af eller indehaveren af andre rettigheder over en ejendom i forbindelse med de aftaler, der indgås efter vandforsyningslovens § 13 d. Efter disse regler kan kommunalbestyrelsen indgå aftaler om rådighedsindskrænkninger som f.eks. dyrkningsrestriktioner med henblik på at beskytte en grundvandsres-

source, der er - eller vil skulle bruges til drikkevandsforsyning. Erstatningsstørrelsen afhænger af aftalens ordlyd.

Kan der ikke indgås en aftale med lodsejeren, er der i miljøbeskyttelseslovens §26a hjemmel til - mod erstatning - at påbyde rådighedsindskrænkninger og andre foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre nuværende eller fremtidige drikkevandsinteresser mod forurening med nitrat eller pesticider. I miljøbeskyttelseslovens § 24, stk. 1 er der hjemmel til mod erstatning at fastlægge beskyttelsesområder omkring vandboringer og forbyde visse aktiviteter med det formål, at beskytte grundvandet mod forurening. I samme lovs § 22 er der endvidere hjemmel til mod erstatning at foretage ekspropriation med henblik på at fastlægge beskyttelseszoner omkring vandindvindingsanlæg og forbyde etablering af visse anlæg inden for zonen.

Indgreb fastlagt i henhold til naturbeskyttelseslovens kap. 2 udløser krav om erstatning for det tab, der lides. Reglerne kan anvendes med henblik på at kunne opfylde habitat- og fuglebeskyttelsesdirektivet til at gribe ind over for lovligt bestående virksomhed med påbud om ophør eller reduktion af aktiviteterne. Der kan alene gribes ind efter disse regler, hvis der ikke er andre anvendelige muligheder for indgreb i den aktuelle situation.

Troels Lund Poulsen/ Jesper Olsen